

รายงานการประชุมประจำปีเครือข่ายรัฐสภาว่าด้วยธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖
ณ กรุงบากู สาธารณรัฐอาเซอร์ไบจาน

การประชุมประจำปีเครือข่ายรัฐสภาว่าด้วยธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (The Annual Conference of the Parliamentary Network on the World Bank and International Monetary Fund) จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ณ ศูนย์ประชุมกุลิสตัน พาเลซ (Guliston Palace) โดยความร่วมมือของรัฐสภาและรัฐบาลอาเซอร์ไบจาน การประชุมในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเสริมบทบาทของสมาชิกรัฐสภาในการพัฒนาและจัดทำนโยบายด้วยการให้ความรู้แก่สมาชิกรัฐสภาในประเด็นต่างๆ อาทิ วิกฤติเศรษฐกิจโลกและผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจโลกและวิถีชีวิตประชาชน การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (MDGs) ภายหลังกปี ค.ศ. ๒๐๑๕ เป็นต้น ตลอดจนเน้นย้ำบทบาทสมาชิกรัฐสภาในการแก้ไขประเด็นเหล่านี้ในประเทศของตน และเพื่อพิจารณาการให้ความสนับสนุนของพันธมิตรในการพัฒนาระดับนานาชาติ อาทิ ธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศที่มีต่อภารกิจของสมาชิกรัฐสภา

การประชุมประจำปีเครือข่ายรัฐสภาฯ ครั้งที่ ๑๐ นี้ เป็นการรวมตัวของสมาชิกรัฐสภาซึ่งเป็นสมาชิกเครือข่ายรัฐสภาฯ ผู้นำจากภาคประชาสังคมและองค์กรพันธมิตรกว่า ๒๐๐ คน จาก ๗๐ ประเทศ อาทิ สมาชิกรัฐสภาจากเครือรัฐออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร ราชอาณาจักรเบลเยียม ราชอาณาจักรสเปน สาธารณรัฐอิตาลี สาธารณรัฐทาจิกิสถาน สาธารณรัฐตุรกี สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล สาธารณรัฐเบนิน สาธารณรัฐชิลี สาธารณรัฐคองโก สาธารณรัฐยูกันดา สาธารณรัฐอินเดีย สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ สาธารณรัฐอินโดนีเซีย สาธารณรัฐมัลดีฟและราชอาณาจักรไทย เป็นต้น รวมถึงผู้นำจากสถาบันการเงินระหว่างประเทศ อาทิ ธนาคารโลก กองทุนการเงินระหว่างประเทศและธนาคารเพื่อการพัฒนาในภูมิภาค ซึ่งนับเป็นการประชุมประจำปีเครือข่ายรัฐสภาฯ ที่มีผู้เข้าร่วมการประชุมมากที่สุด

สำหรับคณะผู้แทนรัฐสภาไทยที่เดินทางเข้าร่วมการประชุม ประกอบด้วย

- นายองอาจ คล้ามไพบูลย์
 - สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 - หัวหน้าคณะผู้แทนรัฐสภาไทย
- นางสาวกฤษณี มาศรีจันทร์
 - ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานสหภาพรัฐสภา
 - สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ
 - สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 - เลขานุการคณะผู้แทนรัฐสภาไทย
- นางสาวปิ่นธนา ทองสัมฤทธิ์
 - นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ
 - กลุ่มงานสหภาพรัฐสภา
 - สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ
 - สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
 - ผู้ช่วยเลขานุการคณะผู้แทนรัฐสภาไทย

พิธีเปิดการประชุม

พิธีเปิดการประชุมมีขึ้นในช่วงเช้าของวันพฤหัสบดีที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ณ ศูนย์ประชุมกุลิสตัน พาเลซ (Guliston Palace) โดยมีการกล่าวต้อนรับจากนาย Alain Destexhe ประธานเครือข่ายรัฐสภาฯ นาย Elkhan Suleymanov ประธานสมาคมการพัฒนาประชาสังคมของอาเซอร์ไบจานและสมาชิกสภาแห่งชาติ และนาย Cyril Muller รองประธานด้านกิจการต่างประเทศแห่งธนาคารโลก ตลอดจนการกล่าวเปิดการประชุมโดยนาย Elman Rustamov ผู้ว่าการธนาคารกลางแห่งอาเซอร์ไบจาน นาย Herry Kerali ผู้อำนวยการระดับภูมิภาคคอเคซัสใต้แห่งธนาคารโลก และนาง Sabina Bhatia หัวหน้าด้านการประชาสัมพันธ์ ฝ่ายการสื่อสารแห่งกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งมีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

นาย Alain Destexhe กล่าวว่า การใช้ประโยชน์จากแหล่งทรัพยากรธรรมชาติเพื่อความมั่งคั่งและเพื่อยกระดับชีวิตประชาชนเกิดขึ้นในประเทศอาเซอร์ไบจาน อย่างไรก็ตาม ความสามารถของแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอย่างเดียวยังคงไม่เพียงพอจะต้องผสมผสานกับแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วย ความสำเร็จของอาเซอร์ไบจานคือการลดความยากจนจากร้อยละ ๕๐ เมื่อปี ๒๐๐๑ มาเหลือร้อยละ ๗.๖ ในปี ๒๐๑๑

นาง Sabina Bhatia กล่าวชื่นชมการอภิปรายอย่างตรงไปตรงมาและการแสดงความสนใจเป็นอย่างมากที่จะร่วมดำเนินงานกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศและธนาคารโลก ซึ่งทำให้ทั้งสองหน่วยงานได้มีโอกาสอธิบายนโยบายที่ได้ดำเนินการกับประเทศเหล่านี้

นาย Elman Rustamov กล่าวว่า ประเทศอาเซอร์ไบจาน เป็นตัวอย่างที่ดีให้กับประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้กับประเทศที่อุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เนื่องจากอาเซอร์ไบจานใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพในการขจัดความยากจน การพัฒนาและการเติบโตทางเศรษฐกิจ

นอกจากนี้ นาย Elman Rustamov ยังได้กล่าวถึงความขัดแย้งที่ยาวนานกว่าศตวรรษระหว่างประเทศอาเซอร์ไบจานและประเทศเพื่อนบ้าน อาทิจ ประเทศอาร์เมเนีย ซึ่งเขาได้เรียกร้องให้บรรดาสมาชิกรัฐสภาที่เข้าร่วมการประชุมแสดงการคัดค้านก่อนที่จะสายเกินไป เนื่องจากพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของอาร์เมเนียอยู่ในความเสี่ยงที่จะล่มสลายจากการละเลยและอาจเป็นการทำร้ายพลเมืองเพื่อนร่วมชาติที่อาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวด้วย

นาย Cyril Muller กล่าวว่า ในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศอาเซอร์ไบจานมีการวิวัฒนาการที่น่าทึ่งในช่วง ๑๐ - ๑๕ ปี โดยมุ่งเน้นการสร้างสถาบัน การสร้างความแข็งแกร่งด้านนโยบายและการปกครอง นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ประเทศอาเซอร์ไบจานได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมนี้ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสถาบันที่เติบโตเต็มที่และเศรษฐกิจที่ประสบความสำเร็จ

นอกจากนั้น ยังมีการเปิดวิดิทัศน์คำกล่าวจากนาง Christine Lagarde ผู้อำนวยการกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และดร. Jim Yong Kim ประธานธนาคารโลก โดยทั้งสองเน้นบทบาทที่สำคัญของสมาชิกรัฐสภาในการตรากฎหมายและจัดทำนโยบายพัฒนาประเทศไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนเน้นย้ำความร่วมมือกันระหว่างสมาชิกรัฐสภาและพันธมิตรที่สำคัญ ได้แก่ กองทุนการเงินระหว่างประเทศและธนาคารโลกซึ่งให้ความมั่นใจว่าจะสนับสนุนเครือข่ายรัฐสภาฯ อย่างเต็มที่

การประชุมในหัวข้อ “การคุ้มครองสวัสดิการสังคม (Social Protection)”

นาย Ceyhun Yunis Oglu Osmanli สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอาเซอร์ไบจาน ทำหน้าที่ผู้ดำเนินการอภิปราย ได้กล่าวถึงประเด็นที่เกี่ยวกับธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ) ซึ่งมีความสำคัญเห็นได้จากจำนวนสมาชิกรัฐสภาที่เข้าร่วมการประชุมครั้งนี้ ในฐานะของธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟ นับว่าได้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลและการได้รับทราบถึงประสบการณ์ที่ดีและไม่ดี อันนำไปสู่แรงบันดาลใจและสู่มิติใหม่ ๆ รวมถึงกิจกรรมต่าง ๆ ให้กับธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟ

สำหรับประเด็นการให้ความสำคัญคุ้มครองสวัสดิการสังคมเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะบทบาทของสององค์กร ในการจัดความยากจน ซึ่งการอภิปรายในหัวข้อนี้จะพิจารณาเกี่ยวกับการคุ้มครองสวัสดิการสังคมอย่างยั่งยืนและการดำเนินงานเพื่อประสบความสำเร็จ โดยมีผู้ร่วมอภิปราย ๒ คน ดังนี้

นาย Krzysztof Hagemeyer ฝ่ายความมั่นคงทางสังคม องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (ไอแอลโอ) กล่าวว่าในองค์กรไอแอลโอ มีความตระหนักว่าคนส่วนน้อยที่สามารถเข้าถึงการให้บริการด้านสวัสดิการสังคม อาทิ ความมั่นคงทางรายได้ การรักษาพยาบาล การตั้งครุฑ เป็นต้น องค์กรไอแอลโอมีเป้าหมายในการจัดตั้งมาตรฐานระดับสากลในด้านต่าง ๆ ให้กับผู้ใช้แรงงาน โดยเป็นความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งนับว่ามีความจำเป็นในโลกของทุนนิยม โดยมาตรฐานมี ๒ ประเภท คือ อนุสัญญา (Convention) ซึ่งเปรียบเสมือนข้อตกลงระหว่างประเทศที่ต้องได้รับสัตยาบัน และข้อเสนอแนะ (Recommendation) ซึ่งไม่มีสภาพบังคับแต่เป็นแนวทางปฏิบัติ เพื่อให้ประเทศสมาชิกได้นำไปเป็นแนวทางปรับใช้ภายในประเทศ โดยเดือนมิถุนายน ๒๐๑๒ องค์กรไอแอลโอได้ออกข้อเสนอ ฉบับที่ ๒๐๒ ที่เป็นแนวทางในการคุ้มครองสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานแห่งชาติ ซึ่งได้รับการรับรองจากสมาชิกขององค์กรไอแอลโออย่างเป็นเอกฉันท์ ภายใต้ข้อเสนอแนะ ฉบับที่ ๒๐๒ รัฐบาลของประเทศสมาชิกจะต้องรายงานให้แก่รัฐสภาแห่งชาติทราบถึงการเห็นชอบข้อเสนอแนะฉบับนี้ภายในเวลา ๑ ปี และรายงานกลับไปยังองค์กรไอแอลโอ

สำหรับข้อเสนอแนะ ฉบับที่ ๒๐๒ ได้ให้แนวทางแก่สมาชิกประเทศในการจัดทำระบบสวัสดิการสังคมที่ครอบคลุมและขยายการคุ้มครองความมั่นคงทางสังคมโดยให้ความสำคัญกับการจัดตั้งสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานแห่งชาติที่เข้าถึงผู้ที่มีความจำเป็นทุกคน กรอบแนวทางที่กำหนดโดยองค์กรไอแอลโอสำหรับการขยายความมั่นคงทางสังคมได้รับการยอมรับในระดับสากลเพื่อใช้เป็นแนวทางอ้างอิงสำหรับระบบความมั่นคงทางสังคมภายในประเทศ โดยข้อเสนอแนะ ฉบับที่ ๒๐๒ เป็นการเพิ่มเติมรายละเอียดให้แก่อนุสัญญาและข้อเสนอแนะที่มีอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วยประเทศสมาชิกในการให้ความสำคัญคุ้มครองครอบคลุมถึงคนยากจน รวมถึงแรงงานในภาคเศรษฐกิจที่ไม่เป็นทางการและครอบครัวของพวกเขา ดังนั้นจึงมีเป้าหมายในการประกันว่าอย่างน้อยที่สุดสมาชิกทุกคนในสังคมได้เข้าถึงความมั่นคงทางสังคมในระดับพื้นฐานตลอดชั่วอายุของพวกเขา

ข้อเสนอแนะ ฉบับที่ ๒๐๒ ระบุถึงแนวทางปฏิบัติให้ประเทศสมาชิกโดยมีเป้าหมาย ดังนี้

๑. การจัดตั้งและคงไว้ซึ่งสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานแห่งชาติอันเป็นองค์ประกอบของระบบความมั่นคงทางสังคมแห่งชาติ

๒. การนำสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติในยุทธศาสตร์เพื่อขยายความมั่นคงทางสังคม ซึ่งเป็นการประกันความมั่นคงทางสังคมในระดับสูงขั้นให้กับคนจำนวนมากขึ้นเท่าที่เป็นไปได้

สวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานแห่งชาติควรประกอบด้วยหลักประกันความมั่นคงทางสังคม ดังนี้

- การเข้าถึงการรักษาพยาบาลที่สำคัญรวมถึงการดูแลผู้มีครุฑ
- ความมั่นคงทางรายได้ขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กโดยให้มีการเข้าถึงโภชนาการ การศึกษา การรักษาพยาบาล สินค้าและบริการที่จำเป็นอื่น ๆ
- ความมั่นคงทางรายได้ขั้นพื้นฐานสำหรับบุคคลในวัยทำงานผู้ซึ่งได้รับรายได้ที่พอเพียงโดยเฉพาะในกรณีการเจ็บป่วย ตกงาน ตั้งครุฑ และพิการ
- ความมั่นคงทางรายได้สำหรับคนชรา

การประกันดังกล่าวควรจัดให้กับประชาชนและเด็กทุกคนตามที่ระบุในกฎหมายและกฎระเบียบแห่งชาติ และข้อบังคับระหว่างประเทศที่มีอยู่ โดยดำเนินการผ่านโครงการสิทธิประโยชน์และแผนการดำเนินงานในบริบทของแต่ละประเทศ อาทิ สิทธิประโยชน์สำหรับเด็กและครอบครัว สิทธิประโยชน์ของผู้ตั้งครุฑ สิทธิประโยชน์-

ด้านสุขภาพและการรักษาพยาบาล สิทธิประโยชน์ผู้พิการ สิทธิประโยชน์ผู้ว่างงาน เป็นต้น สำหรับแผนการดำเนินงานที่ให้สิทธิประโยชน์ประกอบด้วยแผนการประกันสังคม แผนการให้ความช่วยเหลือทางสังคม แผนการสนับสนุนการจ้างงาน เป็นต้น

นอกจากนี้ ข้อเสนอแนะ ฉบับที่ ๒๐๒ ยังกำหนดให้ประเทศสมาชิกจัดทำและนำยุทธศาสตร์การขยายความมั่นคงทางสังคมไปปฏิบัติ โดยอยู่บนพื้นฐานของการหารือระดับประเทศและการมีส่วนร่วมทางสังคม โดยให้ความสำคัญกับการจัดทำและการดำรงไว้ซึ่งสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานมาเป็นลำดับแรก และแสวงหาการให้สวัสดิการสังคมในระดับที่สูงขึ้นแก่ประชาชนส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นการสะท้อนความสามารถด้านเศรษฐกิจและการเงินของประเทศสมาชิก

ประเทศสมาชิกควรจัดทำและคงไว้ซึ่งระบบความมั่นคงให้สอดคล้องกับเป้าหมายนโยบายของประเทศ และแสวงหาการประสานนโยบายความมั่นคงทางสังคมกับนโยบายสาธารณะอื่น ๆ

สำหรับการติดตามการดำเนินการ ประเทศสมาชิกควรติดตามความคืบหน้าในการนำสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติและการบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์การขยายความมั่นคงทางสังคมภายในประเทศ ซึ่งประกอบด้วยความร่วมมือระหว่างหน่วยงานตัวแทนของลูกจ้างและคนทำงาน รวมถึงการปรึกษาหารือกับองค์การตัวแทนของผู้เกี่ยวข้อง ประเทศสมาชิกควรจัดประชุมระดับชาติเพื่อประเมินความก้าวหน้าและหารือเกี่ยวกับนโยบายเพื่อขยายความมั่นคงทางสังคมให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ ฉบับที่ ๒๐๒ ยังกระตุ้นให้ประเทศสมาชิกแบ่งปันข้อมูล ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญระหว่างกันและกับองค์การไอแอลโอ ในการนำแนวทางที่ระบุในข้อเสนอแนะนี้ไปปฏิบัติ ประเทศสมาชิกควรมองหาความช่วยเหลือทางเทคนิคจากองค์การไอแอลโอและองค์การระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามภาระหน้าที่

นาย Elliott Harris ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายนโยบายยุทธศาสตร์และการวิเคราะห์ กองทุนการเงินระหว่างประเทศ ได้กล่าวถึงสวัสดิการสังคมในมุมมองของไอเอ็มเอฟว่า สวัสดิการสังคมเป็นเสมือนการลงทุนโดยเน้นย้ำถึงแหล่งเงินทุนสำหรับสวัสดิการสังคมควรจะเป็นแหล่งเงินที่น่าเชื่อถือและมีความแน่นอน และทางเลือกสำหรับแหล่งเงินทุนที่ยั่งยืนและเป็นที่ต้องการสำหรับสวัสดิการสังคมคือ แหล่งเงินทุนภายในประเทศ ระบบสวัสดิการสังคมจะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อสามารถดำรงอยู่ได้ในระยะยาว ทางเลือกสำหรับการสร้างภาระทางการคลัง อาทิ การโอนเงินช่วยเหลือเพิ่มขึ้นหรือการปรับโครงสร้างหนี้ อาจเป็นแหล่งเงินทุนเพิ่มเติมในระยะสั้น แต่ไม่ได้เป็นโอกาสสำหรับการขยายการให้บริการเพิ่มขึ้น ดังนั้น เงินทุนสำหรับการคุ้มครองสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานควรอยู่บนพื้นฐานของแหล่งเงินทุนภายในประเทศ ซึ่งมาจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ในกรณีนี้ เครื่องมือต่าง ๆ อาทิ ระบบการเก็บภาษีอัตราก้าวหน้าอาจจะเป็นแนวทางในการจัดหาเงินทุนอย่างยั่งยืนสำหรับการให้บริการทางสังคมและประกันว่ากลุ่มผู้ด้อยโอกาสจะได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจ

การประชุมในหัวข้อ “ความโปร่งใสในการทำอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ และบทบาทของสมาชิกรัฐสภาในการบริหารจัดการ (Transparency in Extractive Industries : The Role of MPs in Resource Governance)”

การประชุมหัวข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ภาพรวมเกี่ยวกับประเด็นการบริหารจัดการอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ โดยใช้เครื่องมือ อาทิ ความริเริ่มสนับสนุนความโปร่งใสในอุตสาหกรรมขุดเจาะทรัพยากรธรรมชาติ (EITI - Extractive Industries Transparency Initiative) และบทบาทของสมาชิกรัฐสภาในกระบวนการดังกล่าว ในวาระการประชุมมีนาย Migedorj Batchimeg สมาชิกวุฒิสภามองโกเลีย เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย และมีผู้ร่วมอภิปราย ๒ คน ดังนี้

ศาสตราจารย์ Ingilab Ahmadov ผู้อำนวยการสถาบันตรวจสอบรายได้ของรัฐ (Revenue Watch Institute) ได้นำเสนอแนวทางการตรวจสอบที่เรียกว่า แนวทางห่วงโซ่คุณค่า (Value Chain Approach) ซึ่งเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์เพื่อประเมินทางเลือกนโยบายและการแลกเปลี่ยนสำหรับการบริหารทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้ผู้มีส่วนได้เสียสามารถค้นหาความท้าทายและจัดลำดับความสำคัญในการเข้าไปมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในการตรวจสอบ สมาชิกรัฐสภาที่มีหน้าที่และโอกาสในการประเมินความจำเป็นในการริเริ่มกฎหมายใหม่ ๆ และตรวจสอบการนำกฎหมายไปปฏิบัติ แนวทางห่วงโซ่คุณค่าทำให้สมาชิกรัฐสภาได้มองเห็นภาพรวมเพื่อนำไปประเมินโอกาสในการตรวจสอบและการดำเนินการด้านกฎหมายเพื่อที่จะปรับปรุงการบริหารจัดการอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ

ศาสตราจารย์ Ahmadov ได้อธิบายสรุปถึงทฤษฎีห่วงโซ่คุณค่า ประโยชน์ ความเป็นไปได้ในการตรวจสอบ แต่ละส่วนของห่วงโซ่คุณค่าและกระบวนการ EITI ดังนี้

สำหรับวงจรห่วงโซ่คุณค่าของอุตสาหกรรมขุดเจาะทรัพยากรธรรมชาตินั้นมีการกล่าวถึงในปี ๒๐๐๗ ในหนังสือ The Bottom Billion โดยนาย Paul Collier ได้กล่าวถึงแนวทางห่วงโซ่คุณค่าเพื่อนำมาใช้ในการดำเนินการที่สำคัญ เพื่อประกันว่าความมั่งคั่งทางทรัพยากรธรรมชาติได้เปลี่ยนแปลงสภาพความเป็นอยู่ของพลเมืองให้ดีขึ้น โดยกรอบแนวทางดังกล่าวนี้ถูกใช้อ้างอิงในองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ อาทิ สถาบันตรวจสอบรายได้ของรัฐ ธนาคารโลก และ EITI เป็นต้น

ห่วงโซ่คุณค่าประกอบด้วย ๑) ขั้นตอนการตัดสินใจที่จะขุดเจาะทรัพยากรธรรมชาติ ๒) การเจรจาข้อสัญญา ๓) การประกันความโปร่งใสด้านรายได้ ๔) การบริหารจัดการแหล่งทรัพยากรที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ๕) การแสวงหาการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑) การตัดสินใจที่จะขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ จะต้องทำการตัดสินใจว่าควรขุดเจาะทรัพยากรธรรมชาติหรือไม่และต้องมีความโปร่งใสเกี่ยวกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมที่อาจเกิดขึ้นได้ รวมทั้งจะต้องสามารถอธิบายถึงหลักการดำเนินงานของโครงการ

๒) การเจรจาข้อสัญญาที่ดี หมายถึงจะต้องมีการเปิดประมูลหาข้อสัญญาที่ดีที่สุด มีความโปร่งใสและรับผิดชอบต่อสัญญาสัมปทานในปัจจุบันและในอนาคต ทั้งนี้ ผลลัพธ์ที่ดีที่สุดคือการลงนามในสัญญาสัมปทานที่ให้ประโยชน์กับประเทศและสังคมได้มากที่สุด

๓) การประกันความโปร่งใสด้านรายได้ หมายถึง ความโปร่งใสจากการชำระเงินจากบริษัทอุตสาหกรรมขุดเจาะทรัพยากรธรรมชาติให้กับรัฐบาล โดยความริเริ่มสนับสนุนความโปร่งใสในอุตสาหกรรมขุดเจาะทรัพยากรธรรมชาติ (EITI - Extractive Industries Transparency Initiative) ครอบคลุมขั้นตอนนี้โดยผ่านการเปิดเผยรายงานที่เป็นระบบเกี่ยวกับรัฐบาลและบริษัทเป็นประจำต่อเนื่องและมีคุณภาพ รวมทั้งให้มีผู้บริหารงานอิสระ (ผู้ประสานงาน) ทำหน้าที่ตรวจสอบการชำระเงินจากบริษัทฯ และการรับเงินของรัฐบาล เพื่อให้มั่นใจว่ากระบวนการนี้มีความน่าเชื่อถือ

๔) การบริหารจัดการแหล่งทรัพยากรที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย รายได้จากน้ำมัน ก๊าซ และการทำเหมืองถ่านหิน นับเป็นรายได้ที่ไม่ถาวร แนวทางในการแก้ไขปัญหา คือ การสร้างความมั่นใจว่าจะมีการกระจายรายได้ไปสู่สาธารณชนอย่างราบรื่น นอกจากนี้ ยังต้องตัดสินใจในสัดส่วนการออมและการใช้จ่ายด้วย

๕) การแสวงหาแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าแหล่งทรัพยากรธรรมชาติไม่สามารถนำกลับมาใช้ได้ใหม่ ดังนั้นจึงต้องพัฒนาจากแหล่งทรัพยากรธรรมชาติน้ำมันไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและความมั่งคั่ง ทำให้เศรษฐกิจมีความหลากหลายโดยกำหนดลำดับความสำคัญของเศรษฐกิจหลักของชาตินอกเหนือจากอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ

สำหรับผู้มีส่วนได้เสียหลักในห่วงโซ่คุณค่า ประกอบด้วย รัฐบาล (ประชาชน) และบริษัท (ผู้ลงทุน) รวมทั้งภาคพลเมืองระดับท้องถิ่นและระดับระหว่างประเทศ องค์กรระหว่างประเทศ

รัฐสภาที่บุดตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ

- สมาชิกรัฐสภาเป็นผู้ออกกฎหมาย
- สมาชิกรัฐสภาทำหน้าที่เป็นหน่วยงานตรวจสอบดูแลการขุดเจาะน้ำมัน ก๊าซ และแร่
- ใส่ใจดูแลอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติเฉพาะ
- โอกาส : พิจารณาถึงความเป็นไปได้ของการขุดเจาะน้ำมันและก๊าซทำให้เกิดการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน

กระบวนการตัดสินใจของรัฐบาล ประกอบด้วย

- การเจรจาข้อสัญญาโดยใช้ระบบการจัดเก็บผลประโยชน์ของรัฐที่ได้รับจากการมอบใบอนุญาตในการผลิต (Licensing Fiscal Regimes)
- การจัดเก็บรายได้โดยใช้ EITI เป็นตัวควบคุม
- การใช้จ่ายอย่างถูกต้องเหมาะสม โดยผ่านกองทุนทรัพยากรธรรมชาติแห่งชาติ

รัฐสภามีบทบาทสำคัญในการควบคุมดูแลห่วงโซ่คุณค่า ดังนี้

- ๑) การมีส่วนร่วมในข้อสัญญาสัมปทานโดยการทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้สัญญาสัมปทานจะต้องผ่านความเห็นชอบของรัฐสภา เพื่อพิจารณาเงื่อนไขในข้อสัญญา
- ๒) การมีส่วนร่วมใน EITI เพื่อให้มีมุมมองที่กว้างขวางมากยิ่งขึ้น รวมทั้งตั้งคำถามกับรัฐบาลเกี่ยวกับกระบวนการหาข้อเท็จจริงและข้อเสนอแนะ และกฎหมายเกี่ยวกับ EITI
- ๓) ออกกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการรายได้ ตรวจสอบการใช้จ่ายรายได้จากน้ำมันและควบคุมดูแลกองทุนทรัพยากรธรรมชาติ
- ๔) กระบวนการงบประมาณ โดยการจัดลำดับความสำคัญที่ถูกต้อง ตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

นาย Jonathan Dunn รองหัวหน้าแผนก ฝ่ายเอเชียกลางและตะวันออกกลาง กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอ็มเอฟ) ได้กล่าวถึงระบบการทำงานของไอเอ็มเอฟและเครื่องมือที่ทำให้เกิดความโปร่งใสในภาคอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ โดยเขายังได้กล่าวถึงเครื่องมือที่มีประโยชน์ที่คิดค้นโดยสถาบันตรวจสอบรายได้ของรัฐ (Revenue Watch Institute)

นาย Willias Madzimore สมาชิกรัฐสภาซิมบับเวและสมาชิกคณะกรรมการบริหารสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต (GOPAC) ได้กล่าวถึงความเป็นไปได้ที่สมาชิกรัฐสภาจะมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ

ในช่วงท้ายของการประชุม สมาชิกรัฐสภาจากหลายประเทศ อาทิ ยูกันดา ไลบีเรีย อินโดนีเซีย คอสตาริกา มอริทาเนีย และเยอรมนีได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับการขาดกลไกสำหรับสมาชิกรัฐสภาในการตรวจสอบขั้นตอนการทำสัญญาสัมปทาน การดูแลตรวจสอบบริษัทที่ทำอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ การขาดข้อมูลเกี่ยวกับข้อตกลงการผลิต และการโปร่งใสในสัญญาสัมปทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศที่สามารถให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาความโปร่งใส

นาย Jonathan Dunn ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญในการหารือกันระหว่างประเทศและสถาบันนิติบัญญัติ เพื่อให้มีความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในการบริหารจัดการอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ

ศาสตราจารย์ Ahmadov ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างประเทศต่าง ๆ อาทิ ประเทศอาเซอร์ไบจาน โดยข้อตกลง PSAs 33 มีสถานะทางกฎหมายนั้นหมายความว่าสาธารณชนสามารถเข้าถึงได้ นับเป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับประเทศที่อุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ โดยศาสตราจารย์ Ahmadov ยังได้กล่าวถึง EITI ว่าเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบที่มีประโยชน์อย่างมาก

นาง Batchimeg Mighedori สมาชิกวุฒิสภามองโกเลีย ผู้ดำเนินการอภิปรายได้กล่าวสรุปในช่วงท้ายของการประชุมว่า เหตุผลสำคัญสองประการที่สมาชิกวุฒิสภาในประเทศที่อุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติประสบความสำเร็จในการตรวจสอบอุตสาหกรรมขุดเจาะแหล่งทรัพยากรธรรมชาติและการมีบทบาทในกระบวนการบริหารจัดการ นั่นคือ การขาดอำนาจในการบริหารจัดการและการขาดข้อมูลความรู้ที่จำเป็น

การประชุมหัวข้อ “กลุ่มประเทศเปราะบางและมีความเสี่ยง (Fragile States)”

การประชุมหัวข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ภาพรวมเกี่ยวกับแนวทางการให้ความช่วยเหลือกลุ่มประเทศเปราะบางและมีความเสี่ยงที่เรียกว่า New Deal ซึ่งเป็นความร่วมมือที่เกิดขึ้นใหม่ในกลุ่มประเทศแอฟริกาที่รวมตัวกันในชื่อว่า จี ๗+ ในวาระการประชุมนี้มี นาย Tarun Vijay สมาชิกวุฒิสภาอินเดีย เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย และมีผู้ร่วมอภิปรายดังนี้

นาง Anne – Lise Klausen ศูนย์ศึกษาความขัดแย้ง ความมั่นคงและการพัฒนา ธนาคารโลก กล่าวถึงการพัฒนาตามเป้าหมายแห่งสหัสวรรษว่าในบางประเทศบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (MDGs) แต่ในประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศยังไม่สามารถบรรลุการพัฒนาตามเป้าหมายดังกล่าวได้ โดยเฉพาะกลุ่มประเทศเปราะบางและมีความเสี่ยง ซึ่งในปัจจุบันมีประชากรที่อาศัยอยู่ ราว ๑.๕ พันล้านคน ดังนั้น เพื่อช่วยเหลือกลุ่มประเทศเปราะบางๆ ให้มีการพัฒนาในแนวทางของตนเอง จึงเกิดแนวทางที่เรียกว่า “New Deal” การใช้แนวทาง New Deal ยังเป็นการสร้างความก้าวหน้าให้กับเป้าหมายพัฒนาแห่งสหัสวรรษ แนวทางดังกล่าวจัดทำขึ้นบนวิสัยทัศน์และหลักการที่เชื่อมโยงกับเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ โดยนำเสนอเป้าหมายหลักในการสร้างสันติภาพและมุ่งเน้นแนวทางใหม่ ๆ ในการดำเนินการ รวมทั้งกำหนดพันธกิจในการสร้างความไว้วางใจและการบรรลุผลสำเร็จในกลุ่มประเทศเปราะบางๆ

การดำเนินการตามแนวทาง “New Deal” ประกอบด้วย

๑) เป้าหมายการสร้างสันติภาพและการสร้างประเทศ (Peacebuilding and Statebuilding Goals – PSGs) เป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาประเทศเปราะบางให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย MDGs ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมาย ๕ ประการ คือ

๑.๑ การเมืองที่มีความชอบธรรมตามกฎหมาย - ส่งเสริมการแก้ไขปัญหาทางการเมืองอย่างสันติและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง

๑.๒ ความมั่นคง - การจัดตั้งและสร้างความเข้มแข็งในด้านความมั่นคงของประชาชน

๑.๓ ความยุติธรรม - แก้ไขปัญหาความไม่เป็นธรรมและให้ประชาชนเข้าถึงความยุติธรรมมากยิ่งขึ้น

๑.๔ รากฐานทางเศรษฐกิจ - การกระจายการจ้างงานและพัฒนาความเป็นอยู่

๑.๕ รายได้ของรัฐและการให้บริการ - บริหารจัดการรายได้ของรัฐและเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการที่เป็นธรรมและรับผิดชอบ

เป้าหมาย PSGs จะเป็นแนวทางในการกำหนดลำดับความสำคัญในการสร้างสันติภาพและการสร้างรัฐ โดยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิสัยทัศน์และแผนงานระดับชาติและแนวทางในการนำแผนงานไปปฏิบัติในระดับชาติ รวมถึงยังเป็นการให้ข้อมูลการตัดสินใจให้เงินสนับสนุนในระดับโลกและระดับประเทศเพื่อประกันว่าประเทศเปราะบางทั้งหมดจะได้รับความช่วยเหลือ

๒) แนวทางดำเนินการ “FOCUS” เป็นวิธีการดำเนินการแบบใหม่ที่จะช่วยให้ประเทศเปลี่ยนผ่านจากภาวะความเปราะบางตามแนวทางของตนเองโดยอยู่บนพื้นฐานของการประเมินความเสี่ยงและเปราะบางของ

ประเทศ (Fragility assessment) ที่คิดค้นโดยกลุ่มประเทศ จี๗+ แผนงานหนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งแผนงาน (One vision and one plan) และกรอบแนวทางในการนำแผนงานไปปฏิบัติภายในประเทศ (Compact) การใช้เป้าหมาย PSGs ในการติดตามความก้าวหน้าและการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของฝ่ายการเมืองในการปรึกษาหารือ

- การประเมินความเสี่ยงและความเปราะบาง (Fragility assessment) ดำเนินการประเมินสาเหตุและลักษณะของความเปราะบางและที่มาของความเสี่ยงเพื่อเป็นพื้นฐานการจัดทำแผนงานหนึ่งวิสัยทัศน์หนึ่ง-แผนงาน โดยการประเมินความเสี่ยงนี้จะรวมเอาผู้มีส่วนได้เสียและภาคส่วนอื่นเข้ามามีส่วนร่วมและใช้วิธีการต่างๆ มาประกอบกัน

- หนึ่งวิสัยทัศน์หนึ่งแผนงาน (One vision and one plan) วิสัยทัศน์และแผนงานเพื่อทำให้ประเทศเปลี่ยนผ่านจากความเปราะบาง ดำเนินการโดยประเทศนั้น ๆ โดยการปรึกษาหารือกับภาคพลเมืองและอยู่บนพื้นฐานของการนำเข้าข้อมูลจากการประเมินความเสี่ยงและเปราะบาง แผนงานมีความยืดหยุ่น โดยให้ความสำคัญกับการสร้างสันติภาพและการสร้างรัฐในระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาว แผนงานระดับประเทศจะเป็นกรอบแนวทางสำหรับทุกประเทศ โดยจะมีการติดตาม ทบทวน และปรับแก้ไขประจำปีโดยหารือกับผู้มีส่วนได้เสียที่สำคัญ

- กรอบแนวทาง (Compact) เป็นกลไกหลักในการนำหนึ่งวิสัยทัศน์หนึ่งแผนงานมาปฏิบัติ โดยจัดทำจากความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียต่าง ๆ และภาคประชาชน และมีการทบทวนประจำปีจากความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียต่าง ๆ จากการตระหนักถึงความแตกต่างของความเปราะบาง และบริบทในแต่ละประเทศ รวมทั้งกรอบแนวทางอาจมีรูปแบบที่แตกต่างในแต่ละแ่งมุมในการเปลี่ยนผ่านจากความเปราะบาง กรอบแนวทางจะต้องประกันความกลมกลืนและการร่วมมือกันของผู้สนับสนุนเงินทุน ลดความซ้ำซ้อน การแตกแยก กรอบแนวทางจะให้แนวทางในการเลือกรูปแบบความช่วยเหลือและเป็นพื้นฐานในการกำหนดการจัดสรรแหล่งเงินทุนบริจาคซึ่งสอดคล้องไปกับลำดับความสำคัญในประเทศและหลักประสิทธิภาพการให้ความช่วยเหลือที่ดี กรอบแนวทางอาจใช้เป็นกลไกการเปลี่ยนผ่านในระยะสั้นเพื่อเป็นแนวทางให้กับการจัดลำดับความสำคัญ โดยให้ประเทศมีบทบาทหน้าที่ในขณะกำลังจัดทำแผนงานหนึ่งวิสัยทัศน์หนึ่งแผนงาน

- การใช้เป้าหมาย PSGs ในการติดตามความก้าวหน้า โดยใช้เป้าหมายและตัวชี้วัดของ PSGs ในการติดตามความก้าวหน้าในระดับประเทศ

- การส่งเสริมปรึกษาหารือทางการเมืองและการแสดงบทบาทหน้า โดยการส่งเสริมกระบวนการปรึกษาหารือทางการเมือง รวมไปถึงความริเริ่มในระดับโลก ภูมิภาค และระดับชาติเพื่อสร้างขีดความสามารถของรัฐบาลและผู้นำในภาคประชาสังคม และสถาบันต่าง ๆ เพื่อแสดงบทบาทหน้าในความพยายามสร้างสันติภาพและการสร้างรัฐ นอกจากนี้ ยังส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสตรีและเยาวชนในการปรึกษาหารือทางการเมืองและความริเริ่มในการสร้างความเป็นผู้นำ

๓) หลักการ TRUST ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ New DEAL โดยการให้ความช่วยเหลือและบริหารจัดการแหล่งเงินทุนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และทำให้แหล่งเงินทุนเหล่านี้เกิดผลลัพธ์ หลักการ TRUST ประกอบด้วย

๑. ความโปร่งใส (Transparency) ทำให้เกิดความแน่ใจว่าการให้ความช่วยเหลือเป็นไปด้วยความโปร่งใส โดยมีการติดตามตรวจสอบการไหลเวียนของแหล่งเงินทุนไปยังประเทศเปราะบางและจะติดตามความช่วยเหลือระหว่างประเทศตามเป้าหมายเฉพาะประเทศต่าง ๆ ที่ได้รับการช่วยเหลือจากนานาชาติ จะต้องสนับสนุนการจัดทำและการพัฒนารายงานแห่งชาติและระบบการวางแผน (อาทิ งบประมาณ ระบบการบริหารข้อมูลและช่องทางที่โปร่งใส) และให้การสนับสนุนกลไกตรวจสอบภายในประเทศรวมถึงรัฐสภาแห่งชาติ

๒. การร่วมแบ่งปันความเสี่ยง (Risk – sharing) การรับความเสี่ยงโดยการมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนผ่านการตระหนักว่าความเสี่ยงที่เกิดจากการไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในบริบทนี้ อาจทำให้เกิดความเสี่ยงมากกว่าการเข้าไปมีส่วนร่วม โดยระบุบริบทเฉพาะให้ทุนที่มีส่วนร่วมในยุทธศาสตร์ลดความเสี่ยง ซึ่งจำเป็นต้องมีแนวทางการบริหารความเสี่ยงและการพัฒนาความสามารถที่แตกต่างกัน

๓. การใช้และการทำให้ระบบในประเทศมีความแข็งแกร่ง (Use and strengthen country system) โดยร่วมกันกำหนดมาตรการควบคุมตรวจสอบและความรับผิดชอบที่จำเป็น เพื่อเพิ่มความมั่นใจและเพื่อให้สามารถขยายการใช้และสร้างความแข็งแกร่งให้กับระบบภายในประเทศ

๔. การเสริมสร้างขีดความสามารถ (Strengthen capacities) การเสริมสร้างขีดความสามารถของสถาบันภายในประเทศและภาคพลเมืองในลักษณะสมดุลกัน โดยจะเพิ่มสัดส่วนเงินทุนสำหรับการพัฒนาขีดความสามารถโดยผ่านการบริหารจัดการร่วมกันและเงินทุนสำหรับการอำนวยความสะดวก เราจะทำงานโดยมุ่งสู่ความเข้าใจอันดีเกี่ยวกับข้อปฏิบัติระหว่างรัฐบาลและพันธมิตรระดับนานาชาติในด้านผู้เชี่ยวชาญระดับชาติ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างประเทศเปราะบางเกี่ยวกับการเปลี่ยนผ่านจากความเปราะบาง ความช่วยเหลือที่ตรงเวลาและคาดหมายได้ (Timely and predictable aid) โดยการพัฒนาและการใช้วิธีการบริหารด้านการเงินและขั้นตอนการจัดซื้อจัดจ้างที่เร่งด่วน เพื่อปรับปรุงความรวดเร็วและความยืดหยุ่นในการนำส่งความช่วยเหลือในสถานการณ์ที่เปราะบาง รวมถึงการทบทวนกรอบแนวทางด้านกฎหมาย เพื่อสนับสนุนเป้าหมายที่มีร่วมกัน ตลอดจนการเพิ่มระดับการให้ความช่วยเหลือที่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า รวมถึงโดยการเผยแพร่ประมาณการที่เสนอแนะใน ๓ - ๕ ปี และทำให้การใช้เงินบริจาคในระดับประเทศและระดับโลกในการสร้างสันติภาพและการสร้างรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ธนาคารโลกได้สนับสนุนแนวทาง New Deal เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มประเทศเปราะบางๆ โดยเป็นกรอบการดำเนินการที่จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ธนาคารโลกมีโครงการให้ความช่วยเหลือกลุ่มประเทศเปราะบางๆ กว่า ๒๖๐ โครงการ อย่างไรก็ตาม ธนาคารโลกต้องการการปฏิรูปกระบวนการดำเนินการอย่างแท้จริง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มประเทศเปราะบางๆ ดังนั้น จึงมีการส่งบุคลากรไปพัฒนาในกลุ่มประเทศเปราะบางๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ธนาคารโลกต้องการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และทำงานร่วมกับองค์การสหประชาชาติ รวมทั้งต้องการร่วมงานกับประเทศผู้บริจาคเงินทุนขององค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) อาทิ จีน อินเดีย บราซิล ซึ่งนับว่ามีบทบาทอย่างมากในกลุ่มประเทศเปราะบางๆ เนื่องจากได้เปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความช่วยเหลือเป็นผู้บริจาคเงินทุน จึงมีประสบการณ์ที่สามารถแบ่งปันได้ ดังนั้น ในปี ๒๐๓๐ ธนาคารโลกตั้งเป้าหมายที่จะลดความยากจนให้อยู่ที่ร้อยละ ๓

สำหรับกลุ่มประเทศ จี๗+ เป็นการรวมตัวของประเทศต่าง ๆ ที่เคยได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งและปัจจุบันอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านไปสู่ขั้นตอนของการพัฒนา โดย จี๗+ มีเป้าหมายที่จะแบ่งปันประสบการณ์และเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รวมทั้งสนับสนุนการปฏิรูปไปสู่แนวทางที่ประชาคมโลกเข้ามีส่วนร่วมในประเทศที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้ง ซึ่งประเทศ จี๗+ ประกอบด้วย ประเทศอิตาลี สเปน ประเทศบราซิล สาธารณรัฐแอฟริกากลาง ประเทศชิลี ประเทศโคลอมเบีย ประเทศโกตดิวัวร์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก ประเทศกินี - บิสเซา ประเทศกินี ประเทศเฮติ ประเทศไลบีเรีย ประเทศปาปัวนิวกินี ประเทศเซียร์ราลีโอน ประเทศหมู่เกาะโซโลมอน ประเทศโซมาเลีย ประเทศซูดานใต้ ประเทศติมอร์เลสเต ประเทศโตโก

นาย Norbert Mao ผู้ร่วมก่อตั้งการประชุมรัฐสภาของกลุ่มประเทศทะเลสาบแอฟริกา (Great Lakes) ด้านความมั่นคง (Amani Forum) กล่าวว่า ปัญหาสำคัญคือ ประเทศต่างๆ ไม่ยอมรับว่าประเทศของตนอยู่ในกลุ่มประเทศเปราะบางๆ ในการประชุมครั้งนี้เป็นโอกาสอันดีที่จะได้มีการอภิปรายในบริบทเฉพาะสำหรับการพัฒนาโดยพิจารณาบริบทของสถาบันการเงินระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม นาย Norbert Mao ได้แสดงความคิดเห็นว่า ธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟไม่อาจพิจารณาประเด็นประเทศเปราะบางๆ แต่ละประเทศว่าเหมือนกัน แนวคิดทั่วไปไม่อาจเหมาะสมกับทุกประเทศ เขาจึงอยากให้ทั้งสองหน่วยงานใช้แนวคิดทั่วไปเป็นกรอบการดำเนินการและทำงานร่วมกับประเทศต่างๆ ในการจัดทำรายละเอียด นอกจากนี้ เขายังเน้นย้ำถึงการสร้างประเทศในแอฟริกาที่ต้องผ่านขั้นตอนของความรุนแรง จึงอยากให้มองประเทศแอฟริกาด้วยความมีมนุษยธรรม โดยกลุ่มประเทศเปราะบางๆ สามารถแบ่งออกได้ ๓ กลุ่ม ดังนี้

๑. ประเทศที่อยู่ในระยะฉุกเฉิน เป็นประเทศที่อยู่ในขั้นวิกฤต จำเป็นต้องมีการเจรจาเฉพาะซึ่งใน
ระยะนี้ ประเทศดังกล่าวไม่อาจมีส่วนร่วมในกระบวนการใดๆ

๒. ประเทศที่อยู่ในขั้นตอนการก่อสร้าง เป็นประเทศที่ออกจากขั้นวิกฤต และประเทศอื่นๆ มีส่วนร่วม
ในขั้นตอนการสร้างประเทศ

๓. ประเทศที่อยู่ในขั้นตอนการพัฒนา เป็นประเทศที่มีการดำเนินการของท้องถิ่นและมีบทบาทในการเข้าร่วม
ในการหารือ

สำหรับหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน มักมีความขัดแย้งจากการโต้เถียงที่รุนแรง เนื่องจาก
ผู้มีบทบาทจากต่างชาติที่มีทัศนคติแบบหนึ่งและเข้ามาทำงานในอีกประเทศหนึ่ง พวกเขา mong ประเทศเปราะบางฯ
เป็นเพียงโครงการ จึงต้องการเรียกร้องให้บุคคลเหล่านี้เปลี่ยนแปลงทัศนคติว่ากลุ่มประเทศเปราะบางฯ ไม่ใช่เป็น
เพียงโครงการแต่เป็นประเทศที่มีผู้คนอาศัยอยู่

กลุ่มประเทศเปราะบางฯ เกิดขึ้นจากความยากจน ความขัดแย้ง การขาดประชาธิปไตยอันนำมาสู่-
นโยบายที่ไม่มีประสิทธิภาพ นาย Nobert Mao ได้เสนอแนะให้มีความรวมตัวกันในภูมิภาคแอฟริกาซึ่งเป็นวิธีหนึ่ง
ที่จะแก้ไขปัญหาความเปราะบางฯ โดยในแต่ละภูมิภาคจะต้องมีประเทศผู้นำที่จะนำพาภูมิภาคให้ไปในแนวทางที่ถูกต้อง
อาทิ ในแอฟริกาได้มีประเทศแอฟริกาใต้เป็นผู้นำ ในแอฟริกาตะวันตกมีประเทศไนจีเรียเป็นผู้นำ ในแอฟริกาตะวันออก
มีประเทศเคนยา ยูกันดาและรวันดาเป็นผู้นำ รวมทั้งจำเป็นต้องมีการหารือที่สำคัญเกี่ยวกับบทบาทของประเทศที่
ปกป้องภูมิภาคจากปัญหาความเปราะบางก่อนที่องค์การสหประชาชาติหรือองค์การนาโตจะเข้ามา มีบทบาท

นอกจากนี้ นาย Jim Yong Kim ประธานธนาคารโลก ได้กล่าวผ่านวิดีโอทัศน์ในระหว่างการเดินทางครั้ง
ประวัติศาสตร์ร่วมกับนาย Ban Ki-Moon เลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ในการเยือนทวีปแอฟริกา โดยเขา
เชื่อว่า การสร้างสันติภาพ ความมั่นคง และการพัฒนาเศรษฐกิจควรดำเนินไปพร้อมกัน การเดินทางเยือนประเทศ
ต่างๆ สามประเทศในครั้งนี้เขาต้องการหารือเกี่ยวกับข้อเสนอในการพัฒนาเศรษฐกิจสำหรับทั่วทั้งภูมิภาค การมี
พันธกิจด้านการสร้างความมั่นคง สันติภาพ และการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างงาน ทำให้เขา
ต้องการพบปะกับประชาชนในภูมิภาคแห่งนี้ร่วมกับเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ

การประชุมในหัวข้อ “การลดอุณหภูมิความร้อน : หลีกเลี่ยงอุณหภูมิโลกเพิ่มขึ้น ๔ องศา”

นาย Mansour SY รองประธานสภาผู้แทนราษฎรแห่งเซเนกัล ทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการอภิปรายได้กล่าวถึง
หัวข้อการประชุมนี้ว่ามีความสำคัญเนื่องจากเราจะต้องเผชิญปัญหานี้ ซึ่งธนาคารโลกได้จัดทำรายงาน “Turn Down The
Heat : Why a 4 °C Warmer Must be Avoided” ระบุว่าโลกเรากำลังดำเนินอยู่ในวิถีทางที่จะทำให้อุณหภูมิโลกร้อน
ขึ้นอีก ๔ องศาเซลเซียส ภายในสิ้นศตวรรษที่ ๒๑ นี้ ซึ่งเป็นระดับที่จะก่อให้เกิดคลื่นความร้อนอย่างรุนแรงเป็นประวัติการณ์
และจะเกิดปัญหาความแห้งแล้งและน้ำท่วมใหญ่ในหลายภูมิภาค รวมทั้งจะส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศและ
บริการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในการประชุมหัวข้อนี้มีผู้ร่วมอภิปราย ดังนี้

นาย Patrick Verkooijen ผู้แทนพิเศษด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ธนาคารโลก ได้กล่าวถึงแนวคิด
ในการแก้ไขปัญหาสภาวะโลกร้อน โดยในการประชุมรัฐภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพ
ภูมิอากาศ ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงโตเกียว ประเทศกาตาร์ ได้มีการจัดทำรายงาน “Turn Down the Heat” ซึ่งได้กล่าวถึงปัญหา
ภาวะโลกร้อนอันเป็นปัญหาที่สำคัญในศตวรรษที่ ๒๑ ตามรายงานฉบับดังกล่าว อุณหภูมิโลกโดยเฉลี่ยอาจเพิ่มขึ้นอีก ๔
องศาเซลเซียส ภายในปี ๒๐๖๐ และอุณหภูมิความร้อนมีโอกาที่จะเพิ่มขึ้นมากกว่า ๖ องศาเซลเซียส พร้อมกับ
ระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้นในศตวรรษหน้า โดยอุณหภูมิความร้อนที่มากที่สุดจะเกิดขึ้นเหนือพื้นดินโดยมีอุณหภูมิ ระหว่าง ๔ -
๑๐ องศาเซลเซียส และคาดการณ์ว่าอุณหภูมิสูง ๖ องศาเซลเซียส จะเกิดขึ้นในภูมิภาคที่มีขนาดใหญ่ แม้ว่าจะยังไม่ได้มีการ
ประเมินผลกระทบของคลื่นความร้อนที่คาดว่าจะเพิ่มขึ้น ๔ องศาเซลเซียส แต่ก็คาดว่าจะมีผลกระทบมากเกินกว่า
ผลกระทบที่เคยมีมาก่อน รวมถึงยังเกินกว่าความสามารถในการปรับตัวของสังคมหลายแห่งและระบบธรรมชาติ
นอกจากนี้ ยังคาดว่าจะมีปริมาณน้ำฝนที่ตกลงมาและภาวะแห้งแล้งเพิ่มขึ้นอย่างมากมีความเสี่ยงต่อการทำลาย

ระบบนิเวศ ปัญหาโลกร้อนยังบั่นทอนภาวะการขาดแคลนอาหารให้เลวร้ายมากขึ้น โดยผู้มีฐานะยากจนคือกลุ่มคนที่ได้รับผลกระทบหนักที่สุด ขณะเดียวกัน ยังมีผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ในพื้นที่เกษตรกรรมบริเวณแนวชายฝั่งจากปัญหาสภาวะน้ำทะเลหนุน ซึ่งในโลกที่มีอุณหภูมิสูงขึ้น ๔ องศาเซลเซียส จะมีระดับน้ำทะเลสูงขึ้น ๐.๕ - ๑ เมตร ส่วนความเป็นกรดของน้ำทะเลจะมีอัตราสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์ ดังนั้นการปรับตัวในโลกที่มีอุณหภูมิสูงขึ้น ๔ องศาเซลเซียส จึงเป็นเรื่องยาก ความร่วมมือและการดำเนินการของนานาชาติจึงมีความสำคัญ การแก้ไขปัญหาสภาวะโลกร้อนจำเป็นต้องดำเนินการอย่างแข็งขันโดยการปรับตัวอย่างมากและความพยายามในการลดการใช้ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ทั่วโลกจำเป็นต้องตอบสนองต่อระดับผลกระทบจากสภาวะโลกร้อนอย่างเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ ธนาคารโลกได้ดำเนินการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาสีเขียวได้ค้นพบวิธีการใช้พลังงานและแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอย่างชาญฉลาดและมีประสิทธิภาพ เป็นโอกาสในการลดผลกระทบของสภาวะโลกร้อนจากการพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่ทำให้เกิดการชะลอตัวในการบรรเทาความยากจนหรือการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยแนวคิดริเริ่มดังกล่าว ประกอบด้วย การมอบเงินมากกว่า ๑ ล้านล้านเหรียญสหรัฐให้กับพลังงานฟอสซิลหรือพลังงานทดแทนที่ไม่เป็นอันตรายอื่นๆ รวมทั้งการนำบัญชีเงินทุนธรรมชาติมาใช้ การขยายงบประมาณค่าใช้จ่ายด้านโครงสร้างพื้นฐานสีเขียวที่สามารถทนต่อสภาพภูมิอากาศความร้อนสูงและระบบขนส่งสาธารณะที่ได้รับการออกแบบเพื่อลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และให้มีการเข้าถึงงานและประชากรมากที่สุด ตลอดจนสนับสนุนอัตราภาษีคาร์บอนและกฎการค้าสิทธิการปล่อยมลพิษระดับนานาชาติและระดับชาติ และการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างและแบ่งปันพลังงานทดแทนที่ผลิตได้

นอกจากนี้ นาย Patrick Verkooijen ได้นำเสนอแนวคิด ๕ ด้าน เพื่อหลีกเลี่ยงอุณหภูมิที่เพิ่มขึ้น ๔ องศาเซลเซียส ดังนี้

๑. เกษตรกรรม สำหรับผู้ที่คลุกคลีกับการเจรจาด้านสภาวะอากาศเปลี่ยนแปลงจะทราบว่าร้อยละ ๓๐ ของสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงมีสาเหตุมาจากการทำลายป่าและเกษตรกรรม ดังนั้น เกษตรกรรมควรจะเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางการแก้ไขปัญหา ธนาคารโลกเชื่อว่ายังมีทางออกซึ่งในขณะนี้ผู้นำรัฐบาลของประเทศชั้นนำกำลังเจรจากับเกษตรกรและภาคเอกชนเพื่อพัฒนาความเป็นพันธมิตรด้านการเกษตรอัจฉริยะโดยเน้นภูมิภาคแอฟริกาซึ่งจะเริ่มใช้ในเดือนธันวาคม

๒. เมืองหลวง ร้อยละ ๗๐ ของการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มาจากเมืองหลวง ดังนั้น จึงต้องให้ความสำคัญกับเมืองหลวง โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงาน ระบบโครงสร้างพื้นฐาน และความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเมืองหลวงในอนาคต ธนาคารโลกเชื่อว่ายังมีความเป็นไปได้ที่จะสนับสนุนเงินทุนสำหรับเมืองหลวง มีข้อถกเถียงเกี่ยวกับประเด็นเมืองหลวงและปัญหาสภาวะอากาศเปลี่ยนแปลง ประเด็นสำคัญคือการให้เงินทุนสำหรับเมืองหลวงเพื่อแก้ไขปัญหาสภาวะอากาศเปลี่ยนแปลงไม่เพียงแต่ในอเมริกาเหนือเท่านั้น แต่ควรสนับสนุนแอฟริกาด้วย

๓. ผลกระทบด้านลบจากการได้รับเงินอุดหนุน มีการหารือการให้ความช่วยเหลือประเทศลูกค้านานาชาติโลกให้ออกจากการได้รับผลกระทบที่ด้านลบจากการได้รับเงินอุดหนุน เพื่อสนับสนุนในภาวะการเปลี่ยนผ่าน

๔. การกำหนดราคาคาร์บอน ตลาดคาร์บอนเป็นหนึ่งในทางแก้ไขปัญหาสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง โดยทั่วโลกขณะนี้ได้มีการกำหนดราคาคาร์บอนในตลาดคาร์บอน ซึ่งธนาคารโลกเชื่อว่าในอนาคตตลาดคาร์บอนจะมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงสังคม

๕. พลังงานที่ยั่งยืน ธนาคารโลกให้ความสำคัญกับพลังงานยั่งยืนสำหรับทุกคน พลังงานหมุนเวียนและการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

นาย James Corre ผู้จัดการโครงการรัฐสภาด้านสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง (Climate Parliament) ได้กล่าวถึงรัฐสภาด้านสภาวะอากาศเปลี่ยนแปลงว่าเป็นองค์กรที่จัดตั้งในปี ๒๐๐๙ ซึ่งก่อนหน้านี้ได้มีการสำรวจความคิดเห็นจากสมาชิกรัฐสภาว่า ๗๐๐ คน จากมากกว่า ๗๐ ประเทศ เพื่อจัดลำดับความสำคัญของประเด็นโลกเกี่ยวกับพลังงาน ได้แก่ พลังงานหมุนเวียน การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้พลังงานของคนยากจน โดยรัฐสภา

ด้านสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงเน้นบทบาทของสมาชิกรัฐสภาในการตอบสนองต่อวิกฤตการณ์สภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลง โดยมีเป้าหมาย ๓ ประการ ได้แก่

๑. การจำกัดอุณหภูมิเพิ่มขึ้นที่ ๒ องศาเซลเซียส
 ๒. การทำให้ทุกคนเข้าถึงพลังงานโดยมีประมาณการว่าประชาชน ๑.๕ พันล้านคนยังไม่สามารถเข้าถึงพลังงานได้
 ๓. ความมั่นคงด้านพลังงาน
- ดังนั้น สมาชิกรัฐสภาจึงมีบทบาทสำคัญในการบรรลุเป้าหมายข้างต้น โดยการช่วยระดมกองทุน-สาธารณณะ เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันทำให้รัฐบาลไม่อาจแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยลำพังเพราะมีเงินทุนไม่เพียงพอ นอกจากนี้ สมาชิกรัฐสภายังมีบทบาทสำคัญในการแก้ไขกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายและข้อบังคับด้านพลังงานที่ล้าสมัย จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงด้านกฎหมายให้สอดคล้องกับการพัฒนาไปสู่พลังงานรูปแบบใหม่ ซึ่งรัฐสภาด้านสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงดำเนินการสร้างเครือข่ายเพื่อสร้างความตระหนักในหมู่สมาชิกรัฐสภา ทั้งนี้ รัฐสภาด้านสภาพภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงได้จัดทำแผนงาน ๕ ด้าน ในการเปลี่ยนผ่านไปใช้พลังงานยั่งยืนในอนาคต ได้แก่

๑. การใช้แผงโซลาร์เซลล์แบบใหม่ โดยการสร้างระบบไฟฟ้าบนทางหลวงที่มีระยะทางยาว และใช้หม้อ-แปลงไฟฟ้าแรงสูงกระแสตรงที่มีประสิทธิภาพเพื่อเชื่อมต่อคนที่อยู่ในพื้นที่ซึ่งมีพลังงานหมุนเวียนเป็นจำนวนมาก และเพื่อให้ประเทศเพื่อนบ้านสามารถแบ่งปันแหล่งพลังงานหมุนเวียนเพื่อจัดหาพลังงานที่พึงพาได้สำหรับทุกคน รวมทั้งการสร้างแผงโซลาร์เซลล์ขนาดย่อมในหมู่บ้านเพื่อให้ประชากรจำนวน ๑.๕ พันล้านคนที่ไม่มีไฟฟ้าใช้สามารถควบคุมแหล่งพลังงานหมุนเวียนในท้องถิ่นได้

๒. แรงแจจใจแนวใหม่ การจัดทำข้อกำหนดด้านพลังงานหมุนเวียนสำหรับบริษัทด้านพลังงานโดยเชื่อมโยงกับเป้าหมายพลังงานหมุนเวียนแห่งชาติและการให้ความช่วยเหลือชั่วคราวสำหรับเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นใหม่ ด้วยระบบการส่งเสริมการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนด้วยอัตราค่าไฟฟ้าตามต้นทุนที่แท้จริง (feed-in tariffs) หรือวิธีการหักลบหน่วย (net metering) เพื่อประกันราคาสำหรับพลังงานสะอาด

๓. การลงทุนรูปแบบใหม่ กระตุ้นการลงทุนภาคเอกชนและลดอัตราดอกเบี้ยโดยผ่านวิธีการเฉลี่ย-ความเสี่ยงระหว่างหน่วยงานภาครัฐและผู้ลงทุนภาคเอกชน โดยผ่านตลาดพันธบัตรสีเขียว (Green Bond Market) หากตลาดพันธบัตรมีความมั่นคงมากขึ้น ผู้ลงทุนจะได้รับอัตราดอกเบี้ยลดลง ซึ่งค่าใช้จ่ายพลังงานหมุนเวียนประกอบด้วยค่าจ่ายดอกเบี้ยให้กับผู้ลงทุนภาคเอกชน ดังนั้นจึงทำให้พลังงานหมุนเวียนมีราคาถูกลงและสามารถแข่งขันกับพลังงานฟอสซิลได้

๔. ความช่วยเหลือรูปแบบใหม่ การแทนที่การให้เงินอุดหนุนพลังงานฟอสซิลด้วยการจ่ายเงินจำนวนเท่ากันแก่คนยากจนเพื่อแก้ไขปัญหาในปัจจุบันซึ่งพลังงานฟอสซิลได้รับเงินอุดหนุนมากกว่าพลังงานหมุนเวียน

๕. มาตรการในการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ มีการดำเนินการต่างๆ อาทิ การพัฒนาฉนวน-ความร้อนในอาคารสามารถลดปริมาณของกำลังการผลิตที่จำเป็นต้องใช้อย่างสูงสุด และจากการที่เราสามารถตอบสนองความต้องการที่มีอยู่ด้วยพลังงานหมุนเวียน เราจำเป็นต้องเปลี่ยนยานพาหนะและการทำความร้อนในอาคารด้วยพลังงานไฟฟ้าสะอาด

การเข้าร่วมงานเลี้ยงรับรอง

ในช่วงค่ำของวันพุธที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้แทนรัฐสภาไทยได้เข้าร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำสำหรับผู้เข้าร่วมการประชุมซึ่งจัดขึ้น ณ ห้องจัดเลี้ยง ชั้น ๒ โรงแรมฮิลตัน บากู โดยมีนาย Alain Destexhe ประธาน-เครือข่ายรัฐสภา กล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมการประชุม ตลอดจนแจ้งข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับการดำเนินงานของเครือข่าย-รัฐสภา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารเครือข่ายรัฐสภา ชุดใหม่ ในวาระดังกล่าว นายองอาจ คล้ามไพบูลย์ ผู้แทนรัฐสภาไทย ได้พบปะหารือกับนาย Karganbed Samakov สมาชิกรัฐสภาสาธารณรัฐคีร์กีซสถาน ซึ่งทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ และนาย Samakov ได้เชิญชวนให้นายองอาจ คล้ามไพบูลย์

นำคณะผู้แทนรัฐสภาไทยเดินทางเยือนสาธารณรัฐคีร์กีซสถานในช่วงเวลาที่สะดวกเพื่อกระชับความสัมพันธ์อันดีระหว่างทั้งสองประเทศ

พิธีปิดการประชุม

พิธีปิดการประชุมมีขึ้นในช่วงบ่ายของวันศุกร์ที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๖ โดยนาย Alain Destexhe ประธานเครือข่ายรัฐสภา ได้แนะนำคณะกรรมการบริหารเครือข่ายฯ รัฐสภาชุดใหม่ และมีการหารือแผนงานของเครือข่ายรัฐสภา ที่จะดำเนินการในอนาคตต่อไป

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมการประชุม

๑. สมาชิกรัฐสภาได้รับทราบภาพรวมประเด็นสถานการณ์โลกปัจจุบัน อาทิ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การจัดสวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐาน กลุ่มประเทศเปราะบางและความเสี่ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของสมาชิกรัฐสภาและการดำเนินการร่วมกับพันธมิตรระหว่างประเทศ อาทิ ธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ
๒. สมาชิกรัฐสภามีโอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้กับสมาชิกรัฐสภาจากนานาประเทศในหัวข้อของการประชุม รวมทั้งยังเป็นโอกาสในการสร้างเครือข่ายและทำความรู้จักสมาชิกรัฐสภาต่างประเทศ อาทิ สมาชิกรัฐสภาจากประเทศคีร์กีซสถาน
๓. สำนวญความพร้อมของประเทศอาเซอร์ไบจานในการเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสมัชชาสหภาพรัฐสภาประจำฤดูใบไม้ผลิ ประจำปี ๒๐๑๔ ด้านโรงแรมที่พักประเทศอาเซอร์ไบจานนับว่ามีความพร้อมพอสมควร เนื่องจากมีโรงแรมระดับห้าดาว อาทิ โรงแรม Hilton Baku ซึ่งอยู่บริเวณใจกลางเมืองและใกล้สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์กรุงบากู สำหรับรถเช่า มีรถตู้จำนวน ๑๒ คันนั่ง ให้เช่าและมีสภาพดี อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตเรื่องการจัดทำหนังสือตรวจลงตรา ซึ่งจะต้องประสานกับประเทศเจ้าภาพจัดการประชุมเพื่อขอทำ Visa on arrival นอกจากนี้ ควรเตรียมการด้านอาหารเนื่องจากประเทศอาเซอร์ไบจานเป็นประเทศมุสลิม ทำอากาศยานนานาชาติของประเทศอาเซอร์ไบจานมีขนาดไม่ใหญ่นัก อาจไม่ได้รับความสะดวกในกรณีที่ต้องรองรับผู้เข้าร่วมการประชุมจำนวนมากในเวลาเดียวกัน

ภาพกิจกรรม

นายองอาจ คล้ามไพบูลย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เข้าร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำสำหรับผู้เข้าร่วมการประชุม ณ โรงแรมฮิลตัน บากู ในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๖

นายองอาจ คล้ามไพบูลย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถ่ายภาพร่วมกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคีร์กีซสถาน

พิธีเปิดการประชุมประจำปีเครือข่ายรัฐสภาฯ

นายองอาจ คล้ามไพบูลย์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในการประชุมประจำปีเครือข่ายรัฐสภาว่าด้วยธนาคารโลก
และกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

จัดทำโดย
นางสาวปัทมธนา ทองสัมฤทธิ์
นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ
กลุ่มงานสหภาพรัฐสภา
สำนักองค์การรัฐสภาระหว่างประเทศ